

A dobronhegyi Ilona-kápolna

2009 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Nemzet szombati magazinjának egyik legérdekesebb sorozatát közöljük le folytatásokban, melyben a remek Ludwig Emil megmutatja nekünk a rejtőzködő Magyarországot eldugott kincseit, melyek mellett sokszor figyelmen kívül elhaladunk a mindennapi rohanó életünk során. Vigyázzunk ezekre a páratlan kincsekre, hiszen

ezek a kincsek alappillérei szeretett Hazánknak.

Kevés megkapóbb, szemet gyönyörködtetőbb látvány van, mint egy erdő-s-hegyes tájban magaslaton álló, öreg fákkal övezett régi kápolna. A romantika korának festői nem ok nélkül választottak témául ilyeneket, képeik mély érzelmekkel árulkodnak, rejtőzködő gondolatokat sejtetnek. A régmúlt világ néma tanúi, viharos évszázadok szerencsés túlélői ezek a megszentelt épületek.

A Göcsej dombság esztendőjében, üdező erdővel a háttérben tünnek szemünk elé egy kis tornyos templomocskát a Zalaegerszegi dél felé kanyargó országútról. Több száz esztendő, sokat látott hársak tündöklnek mellette. Teskánd és Dobronhegy községek közt, az úttól nyugatra keskeny dűlőút vezet fel a dombtetőre. A régi, elhagyott temetőben álló kápolna valaha egy bizonytalan nevű Árpád-kori falu plébániatemploma volt, a település a török időkben enyészett el. Az eredetileg Szent Mihály arkangyal tiszteletére emelt, sokáig elhagyott épületet a XVIII. században visszatérő, a közelben új községet alapító katolikus hívek állították helyre, és tették újra használhatóvá. Ekkor kapta második, Szent Ilona titulusát, amelynek okát és hátterét nem tudjuk. A IV. században élt római császárné magyarországi kultusza, népi hagyománya fűként a szent kereszt megtalálásának legendájához kapcsolódott, csupán egy-két középkori Ilona-patrocíniumot ismerünk, később is inkább a templomalapító vagy a kegyúr testvérének, feleségének, leányának nevét örökítették meg ily módon. Talán ez utóbbi történet itt is.

A kis Dobronhegyi kápolna arányos barokk összképéből is kitűnnek középkori jegyei. A XIII. században épült, téglából, amint sok korabeli rokon emléke Zalában, Somogyban, illetve a Dunántúl nyugati, északnyugati felében. A templomhajóhoz keleten félkörívvél záródó szentély kapcsolódik, amelyet egy aszimmetrikus pillér támaszt. Nyugati homlokfala elé lép ki fele tömegével a haránt irányban téglalap szelvényű torony, ezen keresztül nyílik a széles kosárívű kapuzat. Az 1979-ben elvégzett régészeti kutatás alkalmával került elő a bejárat fölött látható befalazott körablak, és ekkor bontakozott ki a homlokzaton az idomtéglaiból készült, íves román kori árkádsor. A torony emeletén és keleti oldalán a tatárjárást követő fél évszázadra valló, keskeny tölcserablak látható, míg a hajó déli falán már az újjáépítés korában nyitott, tágasabb ablak bocsátja be a világosságot.

A húsz éve restaurált emlékek viszonylag távol a szomszédos településektől, viszonylag jó állapotban dacol tovább eszével, széllel, fagygyal. A könnyörtelenül pergő idővel.

Ludwig Emil, mno.hu

Ajánló

